

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3787/2023
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд, чији је пуномоћник ББ, ..., запослен код туженог и АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд, чији је пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2206/23 од 06.07.2023. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2206/23 од 06.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1489/2021 од 14.02.2023. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године исплате на име трошкова за исхрану у току рада износе главнице са законском затезном каматом, на начин ближе одређен тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени „Србија Карго“ Београд, да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за временски период од 01.09.2015. године до 31.01.2018. године исплати износе главнице са законском затезном каматом, на начин ближе одређен тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу солидарно на име накнаде трошкова за регрес за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године исплате износе главнице са законском затезном каматом, на начин како је то одређено тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, тужени „Србија Карго“ обавезан је да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за период од 01.09.2015. године до 31.01.2018. године исплати износе главнице са законском затезном каматом, на начин ближе одређен тим ставом изреке. Ставом петим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу солидарно на име парничних трошкова исплате 104.741,26 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима поступка до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2206/23 од 06.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених АД „Железнице

Србије“ и АД „Србија Карго“ и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке у делу који се односи на туженог АД „Железнице Србије“ и у ставовима другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу ставова првог и трећег изреке који се односе на туженог „Србија Карго“ и ставу петом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени „Србија Карго“ да солидарно са туженим „Железнице Србије“ тужиоцу за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати износе са законском затезном каматом, на начин како је то одређено у том ставу изреке, те су тужени обавезани да тужиоцу надокнаде парничне трошкове и то тужени АД „Железнице Србије“ од 22.393,48 динара, а тужени АД „Србија Карго“ од 82.347,78 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу чланова 403. став 1. тачка 2. и 404. ЗПП, због потребе разматрања питања у интересу равноправности грађана и уједначавања актуелне судске праксе судова у Републици Србији.

Ревизија је дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао пресуду у побијаном делу у смислу члана 408. тог закона и утврдио да је ревизија неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог АД „Железнице Србије“ до краја августа 2015. године. После статусне промене послодавца, тужилац је наставио да ради код туженог АД „Србија Карго“, на основу закљученог Анекса уговора о раду крајем августа 2015. године. Тужиоцу у спорном периоду нису исплаћиване накнаде које су предмет тужбеног захтева, а Колективни уговори туженог „Железнице Србије“ од 30.11.2002. године, његов Анекс од 26.07.2006. године и Колективни уговор од 24.03.2015. године не садрже регулативу на основу које би се могла утврдити висина припадајућих износа за ова права из радног односа. Висину спорног потраживања суд је утврдио на основу обрачуна вештака економско финансијске струке, који је налаз израдио са полазиштем на критеријуме из Колективног уговора туженог „Железнице Србије“ објављеног у „Службеном гласнику РС“ бр. 37/95 ... 7/00.

Првостепени суд одлуку о обавези тужених да тужиоцу исплати спорне накнаде за временски период од јануара месеца 2015. године до августа месеца 2015. године, заснива на одредбама члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), исказујући становиште да је обавеза туженог „Србија Карго“, као послодавца следбеника солидарна по одредбама чланова 147. – 152. Закона о раду, те члана 489. став 1. тачка 1. и став 2. и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима.

Другостепени суд не прихвата као правилну примену материјалног права на којој је првостепени суд засновао одлуку у погледу постојања солидарне обавезе туженог „Србија Карго“, за временски период док је тужилац био у радном односу код туженог „Железнице Србије“. По становишту тог суда, план поделе АД „Железнице Србије“, на основу кога су то привредно друштво, као друштво преносилац и

новооснована три привредна друштва, као друштва стицаоци, међу којима је и тужени „Србија Карго“, потписали Протокол 24.06.2016. године, не садржи попис преузетих обавеза и начин на који ће се њихов пренос и реализација извршити. Обавеза настала пре статусне промене није пренета у имовину туженог „Србија Карго“ Београд, већ је остала у имовини друштва преносиоца и исказана је у почетном билансу тог друштва као „дугорочна резервисања“ за судске спорове, односно „остале краткорочне обавезе“.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у делу којим је тражено обавезивање туженог „Србија Карго“, да солидарно са туженим „Железнице Србије“ исплати спорно потраживање за временски период од јануара 2015. године закључно са августом 2015. године.

Протокол закључен дана 24.06.2016. године између друштва преносиоца и друштава стицалаца има значај уговора предвиђеног у одељку V Плана поделе туженог друштва преносиоца, тако да је спорно новчано потраживање настало пре његове статусне промене остало обавеза тог туженог, а солидарна обавеза туженог друштва стицаоца не постоји у смислу члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, јер нема разлике у вредности имовине која му је пренета и обавеза које је преузео.

Околност да је тужени „Србија Карго“ преузео тужиоца и са њим закључио Анекс уговора о раду, не значи да је на тај начин преузео и све обавезе тужиоцевог ранијег послодавца – друштва преносиоца, по основу радног односа настале пре статусне промене. Закључење Анекса уговора о раду представља реализацију законске обавезе да се тужилац задржи у радном односу, у складу са члановима 147. – 151. Закона о раду. Међутим, овим законским одредбама није прописано да се на тај начин преузимају и обавезе послодавца претходника према запосленом из њиховог правног односа.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**